

Notă de informare privind jurisprudența Curții – Nr. 130

Mai 2010

Ogică împotriva României - 24708/03

Hotărârea din 27.05.2010 [Secția a III-a]

Art. 3

Tratament degradant

Tratament inuman

Situație continuă ca urmare a relelor condiții de detenție din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției și apoi din penitenciar: *încălcare*

Art. 5

Art. 5 § 1

Arestare sau detenție legală

Menținerea în arest, fără un temei legal, timp de două zile, până la executarea unei hotărâri definitive care implică o repunere în libertate: *încălcare*

În fapt - În 2001, reclamantul a fost arestat preventiv în urma unei plângeri penale depuse împotriva lui, măsură care a fost ulterior prelungită la fiecare termen cu treizeci de zile până la încheierea procedurii. În 2002, judecătoria l-a condamnat pentru tentativă de înșelăciune la pedeapsa cu închisoarea. În ianuarie 2003, curtea de apel a confirmat această hotărâre, însă a redus durata pedepsei. Constatând că pedeapsa pronunțată expira în ziua respectivă la miezul nopții, aceasta a dispus eliberarea părții interesate. Grefa curții a contactat imediat penitenciarul interesat. Or, secretariatul era închis și, în timp ce punerea în libertate a reclamantului nu se putea face doar pe baza unui apel telefonic, nimeni nu putea să recepționeze faxul. Așadar, partea interesată nu a fost eliberată decât două zile mai târziu. În fața Curții Europene, el denunță condițiile arestului său preventiv din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției (cu întreruperi datorate spitalizărilor), apoi din penitenciar.

În drept – art. 3: a) Cu privire la condițiile de detenție din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției- Curtea a pus în aplicare principiul *affirmanti incumbit probatio* („sarcina probei revine reclamantului”), atunci când doar Guvernul are acces la informații care pot confirma sau infirma afirmațiile reclamantului. Argumentele părților privind condițiile de detenție în cauză sunt total opuse. Cu toate acestea, simplul fapt că versiunea Guvernului o contrazice pe cea a reclamantului nu poate, în sine, să convingă Curtea să respingă afirmațiile acestuia din urmă ca fiind nejustificate. Argumentul Guvernului nu este nici motivat, nici justificat în mod valabil. În plus, el nu este coroborat cu probele aflate la dosar care, dimpotrivă, permit constatarea „dincolo de orice îndoială rezonabilă” că reclamantul a suferit timp de mai multe luni și în mod constant, din cauza condițiilor de detenție de care se plânge în capătul de cerere referitor la centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției (suprapopulare, insalubritate, lipsa aerului curat și a luminii naturale etc.) De asemenea, în baza elementelor furnizate de *Comitetul European pentru Prevenirea Torturii* și a

Tratamentelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (CPT), Curtea nu poate să concluzioneze că timpul de plimbare alocat reclamantului într-un spațiu comun de 24 m2 era de natură să compenseze lipsa de spațiu din celulă. Prin urmare, condițiile de detenție din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției erau de natură să îi cauzeze reclamantului o suferință dincolo de cea pe care o presupune în mod inevitabil privarea de libertate.

b) Cu privire la condițiile de detenție a părții interesate în penitenciar- Curtea reamintește că a constatat deja încălcarea art. 3 în cauze similare din aceeași închisoare. Nimic din speță nu permite să se ajungă la o concluzie diferită. Afirmatiile necontestate de către părți și informațiile care rezultă din rapoartele întocmite în special de CPT, arată că reclamantul nu a avut la dispoziție decât aproximativ 1 m2 de spațiu vital în celula sa. Cu excepția unei plimbări zilnice în aer liber de aproximativ treizeci de minute, reclamantul era, așadar, închis în celula suprapopulată și trebuia să se confrunte cu problemele legate de condițiile precare de igienă și de insuficiența căldurii.

Condițiile generale de detenție ale părții interesate (condiții de igienă, suprapopulare, temperatura din celule etc.) au rămas aceleași în ciuda transferului reclamantului din centrele de reținere și arestare preventivă ale poliției la penitenciar și, prin urmare, trebuie examinate ca o situație continuă. Deși nimic nu indică faptul că a existat într-adevăr intenția de a-l umili sau înjosi pe reclamant, absența unui astfel de scop nu poate exclude constatarea încălcării art. 3. Respectivul condiții de detenție, pe care reclamantul a trebuit să le suporte pe parcursul unei perioade semnificative, l-au supus pe acesta la o încercare de o intensitate care depășea nivelul inevitabil de suferință inerent detenției.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 5 § 1: Hotărârea definitivă din ianuarie 2003 a condamnat reclamantul la o pedeapsă având o durată egală cu cea a detenției deja executate până la acea dată și imediat după pronunțarea hotărârii, grefa curții de apel a contactat penitenciarul în vederea eliberării părții interesate. Or, aceste demersuri au eșuat. Subliniind că grefa curții de apel a contactat administrația penitenciarului în timpul zilei, Curtea nu poate accepta ca, din cauza programului de lucru al secretariatului, administrația unei închisori să nu ia măsuri pentru recepționarea, vineri, la începutul după-amiezii, a unui document trimis prin fax, necesar repunerii în libertate a unui deținut, știind că închiderea secretariatului va avea drept consecință menținerea părții interesate în detenție pentru o durată suplimentară de patruzeci și opt de ore. O asemenea întârziere nu poate constitui „o întârziere minimă inevitabilă” pentru punerea în executare a unei hotărâri definitive de repunere în libertate.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 41: 8 000 EUR pentru prejudiciul moral.

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de grefă, prezentul rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa *Note de informare privind jurisprudența* ([Notes d'information sur la jurisprudence](#))